

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **V. Z.**, nar. X, státní příslušnost Ukrajina, t.č. pobytem ZZC Bělá-Jezová, 294 21 Bělá pod Bezdězem, proti žalovanému: **Policie ČR**, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Křižíkova 12, 180 00 Praha 8, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6.3.2013 č.j. KRPA-144799/ČJ-2012-000022,

t a k t o :

I. Rozhodnutí č. j. KRPA-144799/ČJ-2012-000022 ze dne 6.3.2013 **s e z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení..

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkumu rozhodnutí žalovaného ze dne 6.3.2013 č.j. KRPA-144799/ČJ-2012-000022, kterým žalovaný rozhodl podle § 124 odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v rozhodném znění, o prodloužení doby zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění o 60 dnů.

V rozhodnutí žalovaný uvedl, že dne 8.11.2012 správní orgán vydal rozhodnutí o zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b), c) zák. č. 326/1999 Sb., kterým byla stanovena doba zajištění na 90 dnů od omezení osobní svobody. Rozhodnutí o prodloužení doby zajištění bylo

vydáno proto, že do současné doby se nepodařilo realizovat správní vyhoštění. Správní orgán podal žádost o vydání náhradního cestovního dokladu dne 8.11.2012 k Ředitelství služby cizinecké policie jako k orgánu příslušnému dle § 163 odst. 1 písm. i) zák. č. 326/1999 Sb. S ohledem na skutečnost, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu, Ředitelství služby cizinecké policie nepožádalo Zastupitelský úřad Ukrajiny o vydání náhradního cestovního dokladu a tudíž nebyla odstraněna překážka vycestování žalobce. Správní orgán poukázal na skutečnost, že žalobce nedisponuje cestovním dokladem, čímž porušil uloženou povinnost dle § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců. Při přezkumu podmínek zajištění se správní orgán neztotožňuje s případným propuštěním žalobce, neboť z předchozího jeho jednání je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí skrývání a pokračující protiprávní činnosti. Správní orgán na předchozí jednání žalobce pohlíží jako na jednání, které hrubým způsobem narušuje chráněné zájmy České republiky, a proto nepřistoupil k uložení mírnějších opatření, neboť státní orgán ve své činnosti je povinen předcházet trestné činnosti nebo činnosti, která není v souladu se zákonem. Ze spisového materiálu je patrné, že je opodstatněné nebezpečí skrývání žalobce a dále, že v průběhu zajištění nenastaly nové skutečnosti, které by pozměnily poměry natolik, aby došlo k aplikaci ust. § 123b zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Správní orgán provedl šetření směřující ke zjištění, zda nadále trvají důvody pro zajištění a zohlednil návrhy a tvrzení žalobce, které uplatňoval v protokolu o podání vysvětlení ze dne 24.1.2013. Správní orgán dospěl k závěru, že u žalobce není záruka, že by respektoval pravidla a plnil povinnosti mu stanovené, neboť během pobytu na území ČR se dopustil opakovaného protiprávního jednání, jež svou povahou ohrožuje základní zájmy České republiky. Při posuzování důvěryhodnosti osoby bylo totiž souběžně s důvodem odsouzení za spáchání trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 171 odst. 1 písm. b) trestního zákona přihlédnuto i k tomu, že u žalobce bylo shledáno další opakované porušení zákona, tentokrát zákona o pobytu cizinců. Bylo zjištěno, že žalobci bylo 2x vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění za jeho neoprávněný pobyt. Za této situace se žalobce opětovně minimálně v den zajištění zdržoval na území neoprávněně a to i přesto, že o nelegálním charakteru svého pobytu věděl. Namísto, aby svou situaci zákonnými prostředky řešil, volil naopak cestu opačnou, a to obcházení zákona, kdy uváděl policistům údaje osoby české státní příslušnosti, aby získal postavení občana České republiky. Dále bylo zjištěno, že získával finanční prostředky z pracovní činnosti, kterou vykonával bez platného povolení k zaměstnání a tím se dopouští jednání, které svou podstatou ohrožuje hospodářské zájmy. S ohledem na výčet protiprávního jednání a lživá tvrzení žalobce nemůže správní orgán přistoupit k myšlence, že by u žalobce aplikoval mírnější prostředky za účelem vycestování.

Žalobce označil rozhodnutí žalovaného za nezákonné s poukazem na to, že bylo porušeno ust. § 2 odst. 4, § 50 odst. 4, § 68 odst. 3 správního řádu a dále § 123b zákona o pobytu cizinců, neboť žalovaný dostatečně nezvážil jeho aplikaci a aplikoval v rozporu se zákonem § 124 odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb. Dále tímto rozhodnutím porušil čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Dle názoru žalobce žalovaný nesprávně posoudil existence překážek vycestování, otázku realizovatelnosti správního vyhoštění a otázku, zda skutečně nepostačuje uložení tzv. zvláštního opatření za účelem vycestování. Žalobce na území ČR žije rodinným životem se svou družkou, občankou ČR paní G. S., se kterou již několik let sdílí fungující společnou domácnost, pouze s několika přestávkami z důvodu pohybu za prací. Naposledy společně bydleli na adrese bydliště paní S.v X. Žalovaný v napadeném rozhodnutí žádným způsobem rodinný život žalobce nezohlednil, přitom ze správního spisu jsou mu tyto základní skutkové okolnosti známy. Žalobce poukazuje na své vyjádření ze dne 6.12.2013 a na vyjádření G. S. jako účastníka správního řízení ze dne 5.1.2013. Chybně je ze strany žalovaného také posuzována otázka realizovatelnosti správního

vyhoštění, žalovaný sice na několika místech opakovaně konstatuje, že pro realizaci výkonu vyhoštění žalobce existuje reálný předpoklad, nicméně zcela opomíjí podstatný fakt a sice neexistenci samotného rozhodnutí o správním vyhoštění. V době vydání napadeného rozhodnutí nebylo dosud rozhodnutí o správním vyhoštění vydáno. S ohledem na rodinný život žalobce je v napadeném rozhodnutí také nedostatečně zohledněna možnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování, které má přednost před zajištěním cizince. Z provedených vyjádření účastníků řízení vyplynulo, že žalobce s partnerkou před svým zajištěním sdílel společnou domácnost v místě bydliště partnerky a v souvislosti s uvedením této adresy by byl schopen a ochoten plnit povinnosti vyplývající z ust. § 123b odst. 1 písm. a). V souvislosti s tím není dále obhájitelná domněnka nebezpečí skrývání.

Žalovaný ve věci vydal vyjádření, ve kterém poukázal, že zajištění za účelem správního vyhoštění je přiměřené ve vztahu k řadě protiprávních činů žalobce a jiná opatření by byla z hlediska předchozího jednání žalobce neúčelná a neopodstatněná. K prodloužení doby zajištění přistoupil z důvodu předcházení dalšího protiprávního jednání žalobce. Konkrétní jednání již vyjádřil v meritorním rozhodnutí o zajištění cizince ze dne 8.11.2013. Opětovná rekapitulace by byla nadbytečná, neboť napadené rozhodnutí se váže na rozhodnutí předešlé. Správní orgán byl povinen se vypořádat s otázkou, zda existují důvody pro prodloužení doby zajištění a posoudit, zda je v době trvání zajištění výkon správního vyhoštění potenciálně možný. Pokud by přistoupil k aplikaci zvláštních opatření, musel by mít určitou záruku v to, že cizinec respektuje pravidla a bude plnit povinnosti mu stanovené. Žalobce během svého pobytu, ale také během řízení o správním vyhoštění poukázal, jak dodržuje pravidla a uložené povinnosti. Vedle opakovaného vědomého nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění z roku 2000 a z roku 2009 a zároveň rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 4.12.2009 sp. zn. 1T 124/2009, když byl uznán vinným za trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, za což mu byl uložen trest vyhoštění v délce 1 roku, uváděl policistům lživá účelová tvrzení. Příkladem lze uvést vystupování pod cizí identitou, kdy policistům záměrně lhal o své identitě, aby se vyhnul případnému postihu, nelze přihlídnout i ke klamavému tvrzení o svých rodinných poměrech, neboť během řízení uváděl jako svou životní partnerku Olgu Vybíralovou. Nemůže ani obstát námitka žalobce, že v době rozhodování žalovaný opomněl podstatný fakt a sice neexistenci samotného rozhodnutí o správním vyhoštění. Jak vyplývá ze spisového materiálu, správní orgán činil veškeré úkony řádně a v chronologické posloupnosti tak, aby vydal rozhodnutí v co možná nejkratším termínu. V tomto případě se musí brát v úvahu rovněž procesní chování účastníka řízení, který svým jednáním zapříčinil dobu vedeného řízení, zejména když během řízení uváděl správnímu orgánu nepravdivé údaje o rodinném a soukromém životě, což ve výsledku znamenalo prodloužení doby vedeného správního řízení. Rozhodnutí, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění, bylo vydáno dne 20.3.2013, přičemž stejnopis rozhodnutí byl oznámen účastníkům řízení, kteří následně proti rozhodnutí podali odvolání.

Městský soud v Praze přezkoumal na základě podané žaloby napadené rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, neboť jejich rozsahem je vázán. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl přitom k závěru, že žaloba byla podána důvodně.

Soud ze správního spisu zjistil, že rozhodnutím Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, ze dne 8.11.2012 č.j. KRPA-144799/ČJ-2012-000022 bylo rozhodnuto o zajištění žalobce podle ust. § 124 odst. 1 písm. b), c) zákona č. 326/1999 Sb., kdy doba zajištění byla stanovena na 90 dnů z důvodu, že u žalobce je nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Dne 8.11.2012 bylo žalobci

doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění. Žalobce byl dne 8.11.2012 kontrolován hlídkou Policie ČR v prostorách herny U Nováků v Praze 1, kde nebyl schopen předložit žádný doklad své totožnosti a hlídce Policie ČR sdělil jinou svou totožnost, kdy se vydával za Andreje Janoucha a na jeho totožnosti setrval až do doby, kdy lustrací bylo zjištěno, že ve skutečnosti se jedná o V. Z., nar.X, státní příslušnost Ukrajina. Během tohoto řízení bylo zjištěno, že první rozhodnutí o vyhoštění žalobce bylo vydáno v roce 2000 a další rozhodnutí bylo vydáno dne 5.4.2009. Zároveň byl rozsudkem Obvodního soudu v Praze 6 č.j. 1T 124/2009 ze dne 4.12.2009 odsouzen k trestu vyhoštění v délce 1 roku. Na základě tohoto rozsudku byl vzat do evidence nežádoucích osob. Do protokolu dne 8.11.2012 žalobce uvedl, že nepravou identitu uváděl úmyslně, aby se vyhnul následkům svého neoprávněného pobytu na území ČR. Žije s O. V., svobodnou matkou, která bydlí na adrese X. S ohledem na tvrzení žalobce o jeho vztahu k O. V. byla tato pozvána k sepsání protokolu. Dne 4.12.2012 O. V.do protokolu uvedla, že s žalobcem nežije, bydlí pouze s dcerou a matkou. Žalobce ji pouze jako občan navštěvuje a to asi 1x měsíčně. Žalobce se však zmiňoval o jiné ženě a to G. S.

Žalobce dne 6.12.2012 do protokolu uvedl, že jeho vztah k O. V. skončil, naopak navázal vztah ke G. S.a to že o vztahu k O. V. lhal, zdůvodnil tím, že G. S. je nemocná, trpí epilepsií a nechťel ji rozrušovat. G.S.do protokolu ze dne 5.1.2013 potvrdila, že s žalobcem jsou partneři a vedou společnou domácnost. Popsala, jakým způsobem se žalobce finančně podílí na nákladech bydlení. Společně bydlí od května 2010, žalobce se však z důvodu zaměstnání v týdnu zdržuje v obci Pernink, domů se vrací ve čtvrtek, v pátek společně odjíždějí na chatu. V ZZC Bělá-Jezová žalobce asi 6x navštívila. O jeho problémech s nelegálním pobytem v ČR ví, ale nic v té věci nepodnikla. Sama je po vážné dopravní autonehodě, má silně poškozenou páteř a trpí poúrazovou epilepsií. Z tohoto důvodu musí být pod dohledem druhé osoby, do léta 2012 na ni dohlížel žalobce, než začal pracovat na Karlovarsku a v jeho nepřítomnosti jí pomáhá sousedka, která je zdravotní sestra.

Žalobcova argumentace směřovala především proti nedostatečnému zjištění skutkového stavu věci, proti ignorování žalobcem uváděných skutečností a nedostatečnému odůvodnění rozhodnutí. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že nadále existuje nebezpečí skrývání, pokračující protiprávní činnosti a že v průběhu zajištění nenastaly nové skutečnosti, které by pozměnily situaci natolik, aby mohlo dojít k propuštění žalobce ze zajišťovacího zařízení. Uložením mírnějších opatření žalovaný uvedl, že z hlediska jednání žalobce jsou zjevně nedostatečná.

K otázce náležitosti odůvodnění se vyjádřil již Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 4As 16/2012-30 ze dne 21.4.2012. Konstatoval: „... v požadavcích na odůvodnění rozhodnutí o prodloužení zajištění je zapotřebí spatřovat rozdíl od požadavků na odůvodnění rozhodnutí o zajištění, jež je ze své povahy činěno v časové tísní. To však není případ rozhodnutí o prodloužení zajištění, jež by mělo být dostatečně odůvodněno a měly by v něm být posouzeny všechny okolnosti, pro které nelze použít některé mírnější instituty...“. Z rozhodnutí je zřejmé, že nestačí pouhé konstatování o tom, že mírnější opatření není možné uložit s odkazem na dřívější protiprávní jednání cizince. Správní orgán má prostor k tomu, aby odůvodnil rozhodnutí podrobněji, přičemž není třeba opakovat argumenty uvedené v rozhodnutí o zajištění. Podle názoru soudu je správní orgán povinen vysvětlit, jaké důvody ho vedly k rozhodnutí o prodloužení. Aby odůvodnění bylo přezkoumatelné, je třeba v tomto směru zjistit relevantní skutečnosti. Žalobce do protokolu ze dne 6.12.2012 uvedl, že žije ve společné domácnosti s G.S.a uvedl její adresu. G.S.do protokolu ze dne 5.1.2013 jeho tvrzení potvrdila a podrobně popsala společné soužití. Zde bylo namístě, aby správní orgán tyto

skutečnosti vyhodnotil a ve vztahu k nim posoudil, zda dle poměrů žalobce přichází v úvahu uložení zvláštního opatření a zda by takové opatření bylo v případě žalobce postačující.

Na základě uvedených skutečností Městský soud v Praze shledal, že napadené rozhodnutí je stíženo vadami řízení, které spočívají v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek konkrétních a podložených důvodů pro prodloužení doby zajištění žalobce. V dalším řízení žalovaný správní orgán, pokud bude opětovně prodlužovat dobu zajištění žalobce, své rozhodnutí náležitě odůvodní a z podnětu námitky žalobce prověří, zda u žalobce vůbec přichází v úvahu uložení zvláštního opatření za účelem vycestování.

Z uvedených důvodů soud napadené rozhodnutí dle § 78 odst. 1 s.ř.s. a § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. zrušil bez jednání a dle § 78 odst. 4 vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl ve věci úspěch, avšak žádné náklady mu v souvislosti s řízením soudu nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22. dubna 2013

JUDr. Miroslava H r e h o r o v á v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Ivana Viterová